

ИЗЪ ПРИКЛЮЧЕНИЯТА НА КОТАРАКА МЪРЪ-МЪРЪ

И така, презъ една лунна вечеръ, както вече разказахме, Мъръ-Мъръ излѣзе отъ кѣщи, незабелязанъ отъ никого, изгуби се и цѣла нощъ, и цѣлъ день скита бездоменъ. Кой знае какво щѣше да стане съ него по-нататъкъ, ако случайно не бѣ срещналъ единъ старъ котаракъ, сѣщо като него избѣгалъ нѣкога отъ кѣщи, който го съжали и го заведе въ зимника, дето самъ той живѣше.

Отъ тоя день вече тѣ бѣха побратими. Отъ тоя день Мъръ-Мъръ заживѣ новъ животъ. Въ зимника бѣше полутъмно и влажно. Стариятъ котаракъ имаше три гнѣзда въ три различни кѣта.

— Защо ти сѣ три легла?
— учуди се Мъръ-Мъръ.

— Вижда се, че си младъ и неопитенъ, — засмѣ се другиятъ. — Ами че, ако видятъ едното и ме изпждятъ отъ него — оставатъ още две. Горе

има една проклета слугиня — не може котка да тѣрпи. И баремъ да има защо? — Азъ нищичко не съмъ имъ открадналъ до сега. . .

— Ами азъ де ще спя? — попита пакъ Мъръ-Мъръ.

— Ние ще спимъ двамата. Тукъ, нали виждашъ, е хладно, пѣкъ и азъ съмъ настиналъ, та ще си топлимъ гърбоветъ. И тебе нѣма да ти е страшно на първо време.

— Защо да ми е страшно?
— уплаши се Мъръ-Мъръ.

— Ехъ, — усмихна се стариятъ. — Ами че тукъ има и други съквартиранти: мишоци, плѣхове — ей такива нѣ, като насъ едри. . . Нощемъ като заскърцатъ, все ми се струва, че нѣкой день ще ме изгризятъ.

Мъръ-Мъръ потрепера: той още не бѣше виждалъ плѣхъ.

Близу до леглото се тѣркаляха корички отъ хлѣбъ, неиз-